

I.

Коло осіннього Миколи,
Обідрані, трохи не голі,
Бендерським шляхом уночі
Ішли цигани, а йдучи —
Звичайне вольнії — співали.
Ішли, ішли, а потім стали,
Шатро край шляху розпjali,
Огонь чималий розвели
І кругом його посідали:
Хто з шашликом, а хто і так —
За те він вольний, як козак
Колись-то був. Сидять, кунюють,
А за шатром в степу співає,
Неначе п'яна, з приданок
До-дому йдучи, молодиця:
 »Ой у новій хаті
 Полягали спати;
 Молодій приснилось,
 Що мати сказалась,
 Свекор оженив ся,
 Батько утопив ся.
 І!..... гу!.....«

Цигани слухають, сьміють ся:
 »І де ті люде тут візьмуть ся?
 Отсе мабуть із-за Дніпра,
 Бо тут все степ... Мара! мара!«
Цигани крикнули, схопились,
А перед ними опинилось
Те, що співало. Жаль і страх!
В свитині латаній дрожала
Якась людина. На ногах
І на руках повиступала
Од стужі кров, аж струпом стала,
І довгі коси в репяхах
О поли бились в ковтунах.
Постояла, а потім сіла
Коло огню і руки гріла
На самім полумі. »Ну так,
 Оженив ся неборак!«